

orožje. Bil je prepričan, da ima opravka z divjimi lovci, katere je pozval, naj povedo, kdo in odkod so. Za odgovor je prejel strele. Lovec je skočil za drevo in je od tam kaj streljal na neznanca. Enega je zadel v prsa, drugega v trebuh in tretjega v koleno. Prva dva obstreljena sta hitro podlegla poškodbam. Orožniki so dognali, da gre za naša državljana. Imela sta pri sebi listine na imeni: Josip Petan in Nikolaj Ropret. Ni pa razvidno, odkod bi bila. Tretji in v koleno ranjeni je pobegnil, a so ga pozneje prijeli in je Avstrijec. Omenjena trojica je vlomila v skladišče za orožje, katero je nameravala vtihotapiti k nam in ga pri nas prodati.

Ugotovitev osebnosti enega od ustreljenih tihotapcev. Zgoraj poročamo, da je lovec Hugo Urbas ob jugoslovansko-avstrijski meji ustrelil dva tihotapca in enega obstrelil. Eden od ustreljenih je Miklavž Ropret, 26 letni posestnikov sin iz Velesovega pri Kranju, ki se je ukvarjal že dalje časa s tihotapljenjem. Na materino prošnjo se je začel v zadnjem času baviti s prekupčevanjem suhih gob. Pred dnevi je spet zginil z doma. Podal se je preko meje po saharin in drugo švercarsko blago. V Borovljah je dobil še dva tovariša avstrijska državljana, s katerima je izvršil vlom v tamkajšnjo puškarno in ga je hitro za tem doletela žalostna smrt.

Vlom v cerkev. V Selnici ob Muri je bilo vlomljeno v cerkev. Drzni vlomilci so zginili z monštranco ter s kelihom.

Voz in konja so mu ukradli. Posestnik Jožef Kapun v Rušah je javil orožnikom, da sta mu bila ukradena konj ter voz in je oškodovan za 3000 din.

Maščevalni hlapec. Ivanu Ravnjaku, posestniku v Rušah, je navrtal njegov bivši hlapec iz maščevanja sode ter spustil po kleti 300 litrov vina in 400 litrov sadjevca.

Divjaka pod ključem. Pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju sta pila v gostilni brata Franc in Pavel Štefančič. V krčmo je prišel po cigarete 28 letni oženjeni Franc Krajnc, ki je zaposlen v neki mariborski tekstilni tovarni. Ko je odšel, sta stekla brata za njim do hiše, kjer sta dvignila

vrata s tečajev. Vdrila sta v hišo. Kranjca sta hudo obdelala z noži in še njegovi ženi sta grozila, če bi vpila na pomoč. Hudo ranjenega Kranjca, ki ima dva otroka, so oddali v ptujsko bolnišnico, divjaška brata so izročili orožniki sodišču.

Dvakrat zaboden. Simon Vodovnik, posestnik na Skomarju pri Vitanju, je napadel v prepiru 25 letnega posestnika Viktorja Založnika iz iste vasi in ga zabodel z nožem v hrbet ter v stegno. Zabodeni se zdravi v celjski bolnišnici.

Vlom v klet in hišo. Pri Sv. Roku nad Šmarjem so še neodkriti vlomilci v noči obiskali hišo in klet g. monsignora J. Vrežeta. Odnegli so precej obleke, perila in sodček 30 litrov z žganjem. Orožniki so pridno na delu, da izsledijo storilce.

Kaznjenc si sam končal življenje v zaporu. V zaporu ljubljanskega okrožnega sodišča je že prestal dvomesečno kazen Marijan Škorbut iz Trsta. Škorbut bi bil izpuščen dne 27. oktobra, a je prišla nova ovadba radi tatvine in so ga kar pridržali v zaporu. To je kaznjenca tako potrla, da se je obesil s hlačnim pasom na cev centralne kurjave.

Iz kaznilnice pobegli dolenski tolovaj na delu. Poročali smo že, da je pred nedavnim pobegnil iz kaznilnice v Nišu znani dolenski tolovaj Jože Urbanč, kateri je bil obsojen na 25 let ječe. Koj po pobegu se je pojavil na Dolenjskem, kjer mu je zadnje dni uspel vlom z 20.000 din plena. Urbanč je že pred leti ukradel v svoji rojstni vasi Jelše pri Gorici v okolici Novega mesta posestniku Jožefu Kosovanu deset jurjev. Tokrat je zlezel pri Kosovanovih na streho hiše. S strehe je vdrl skozi dimnik v veliko krušno peč, jo razbil in že je bil v izbi, kjer so mu bile znane prilike. Odnesele je 20.000 din. Z bogatim denarnim plenom se je pomudil nekaj časa na vasi in nato ga je vzela noč.

Ukraden izkupiček za vole. Na Glogovici pri St. Vidu pri Stični na Dolenjskem je prodal posestnik par volov za 6000 din in je zaklenil izkupiček v omaro. Prihodnji dan je bil zaposlen z vožnjo gnoja na njivo. V njegovi odsotnosti je vdrl neznanec

skozi okno in mu je sunil iz omare vseh šest jurjev.

Štrašna družinska žaloigra. V Murščaku tik ob ogrsko-jugoslovanski meji se je odigrala grozna družinska žaloigra, ki je zahtevala dvoje človeških življenj. Posestnik Peter Horgos je v starosti 54 let hudo trpel na živčni bolezni. V popolnoma zmedenem stanju je ubil svojo 49 letno ženo in se je obesil poleg njenega trupla. Ko so ju našli, sta že bila oba mrtva. Horgos je imel za seboj zelo burno življenje. Pred 34 leti se je izselil v Ameriko. Tamkaj si je pridobil nekaj denarja in je kupil skupno z drugimi tovariši jačnico. Na vožnji po Južnem morju je pognal vihar v megli ladjo ob obalo samotnega otoka, kjer so našli razne dragocenosti brodolomcev, katere je z leti naplavilo morje. Z izkupičkom za te zaklade si je kupil Horgos v Avstraliji manjšo farmo, na kateri je živel nekaj časa prav srečno in zadovoljno. Pred več leti se je naenkrat povrnil v domovino, kjer je tako žalostno zaključil svoje življenje.

Izpred sodišča.

Oče nagovarjal sina k požigu — oba obsojena. Pongrac Pačnik, 40 letni posestnik v Dobrovi pri Slovenjgradcu, je kupil leta 1926 na dražbi posestvo Jerneja Oprešnika v Završah pri St. Vidu nad Valdekom za 15.000 din. Na posesti je stala stara lesena hiša z uto. Pačnik je zavaroval to hišo s poleg stoječim kozolcem za 25.000 din. Leta 1930 je prepeljal omenjeni kozolec na svojo domačijo in ga je tamkaj postavil. Iz zavarovalne vsote je izločil sedem jurjev za kozolec. Avgusta 1932 je hiša pogorela in je padel sum požiga na Pačnika, ki se je pa izklepal. Letos julija je bil na podlagi novih dokazov zopet aretiran. Njegov 26 letni sin Franc Pačnik je izpovedal, da ga je njegov oče ponovno nagovarjal k požigu, katerega je izvršil 20. avgusta 1932 s pomočjo bencina. Zadevo požiga je obravnaval tričlanski senat celjskega okrožnega sodišča 27. oktobra. Pri obravnavi je stari Pačnik vse ta-

jasniti skrivnost »mrzle lučice, kakršno dajejo n. pr. kresnice. Učenjak je svetilni organ teh hroščev raziskal z rentgenovimi žarki in pravi, da je v tem organu odkril kristal, ki oddaja mrzlo svetlobo. Zdi se, da gre za snov, ki se prične svetiti s drgnenjem, v tem primeru jo drgnejo mišice.

Koliko ljudi ima radio? Največ je takih v Združenih ameriških državah, in sicer jih je bilo leta 1936 22,5 milijonov, a leta 1930 samo 12,8 milijonov. Potem sledi Nemčija, kjer je imelo leta 1936 8,5 milijonov ljudi radio. Na Angleškem ima radio 7,8 milijonov ljudi, v Franciji 2,8 milijonov. V vsej Evropi ima radio 29,8 milijonov ljudi.

Tine — to je zdaj edino upanje, ki je še ostalo. Če se to izjalovi...

Ali ta Anica, ta Anica!
Pa mi ne sme biti na poti in mi ne bo!« Rozika je zamahnila in vstala.

Drugi večer, ko je bilo že pozno v noč in so delavci že odšli, je šla, da bi duri zaklenila.

Tedaj se je iz temnega pogorišča na drugi strani utrgala moška postava in prihitela čez cesto. Prestrašeno se je umaknila na lopo. Toda bil je — Ivan.

»Že ves čas sem tičal tam v zidovju,« je hripavo zašepetal in Rozika je začutila, da se je spet žganja napil. »Na, tu imaš!«

Stisnil ji je zavojček v roko. Kurja polt jo je spreletela, ko je prijela težki zavojček, in najrajši bi ga bila zagnala daleč, daleč od sebe. Pa ga je vendarle krčevito stiskala...

S ceste je prihajalo oddaljeno petje delavcev, ki so se vračali domov.

Ivan je prisluhnil.
»Ti moram. Nihče ne sme vedeti, da sem bil nocoj tukaj. Ali razumeš? Nihče!« je sikaje šepetal. Potem je skočil nazaj čez cesto in ubral v grmovje, ki je rastle ob potoku.

Mrzel pot je stopil Roziki na čelo in kolena so ji zaklecala, ko je počasi in previdno stopila proti staremu pogorišču. Tu je že pred dnevi izkopala luknjo v tleh, in sicer v najbolj skritem kotu, kjer

je ležala razna polomljena ropotija. Semle je položila nevarni zavoj in ga zagrebla... Tako. Začetek je storjen... Jutri ga odnese Tinetu.

Ožbolt se je drugi dan nekoliko začudil, da ga je Rozika ustavila, ko se je z vozom vračal iz mesta.

»Ožbolt,« je dejala in ga pogledala nekam plaho, »bodi tako dober pa me vzemi do Bistrice s seboj! Veš — nekaj moram tja nesti.«

»Zakaj pa ne!« je Ožbolt pokimal in zagledal zavoj v njeni roki. Odmaknil se je, da je lahko prisel. »Kar sedi! Daj sem, kar imaš v roki! Bom tja zad vrget; je videti težko.«

»Nikar, za božjo voljo!« je bruhnilo iz nje, da se je Ožbolt zavzel. Tresla se je, ko se je kobacala na voz, voznik pa jo je po strani gledal. Vsa bleda je bila in je držala zavoj z obema rokama.

Kaj je z dekletom? In kaj neki ima v rokah?

»Ali se tako bojiš, da bi se ti strupalo, ko si se tako ustrašila?« je vprašal radovedno.

Rozika pa je gledala pred se. Na čelu so ji stale potne srage. Že ji je bilo žal, da se je peljala z Ožboltom. Ali sama s tole rečjo si nikoli ne bi bila upala na Bistrice; od strahu bi je bilo konec. Ti ljubi Bog, da bo tako težko, tega si ne bi bila mislila.

Zdaj je Ožboltu pač treba nekaj natvesti. Prisiljeno se je nasmehnila in dejala skrivnostno: »Seveda... je draga reč.«

(Dalje prihodnjič)